

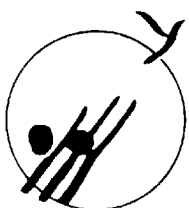
**Przyjaciele, powierzam każdemu z Was to pytanie:
Czy naprawdę jestem kowalem wspólnej Europy?
Czy to co czynię, myślę, proponuję,
umożliwia stworzenie Europy,
w której najubożsi nareszcie zostaną wyzwoleni?
Czy pozwala na urzeczywistnienie Europy Praw Człowieka?**

Ojciec Józef Wrzesiński, czerwiec 1987

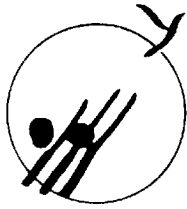
*Każdy musi być szanowany
ze względu na godność,
ponieważ wszyscy powinni
uczestniczyć w budowaniu
naszego społeczeństwa...*

**Od 17 Października 2006
do 17 Października 2007,
pracujmy razem na rzecz przyjaźni,
solidarności i sprawiedliwości.**

17 Października 2007,
20 lat obchodów Międzynarodowego Dnia Walki z Ubóstwem.
Każdy się liczy.

Stowarzyszenie Przyjaciół
Międzynarodowego Ruchu
ATD Czwarty Świat w Polsce

**Stowarzyszenie Przyjaciół
Międzynarodowego Ruchu
ATD Czwarty Świat w Polsce**

17 Października 2006

Ten pakiet zawiera kilka wypowiedzi, które pojawiły się podczas Międzynarodowego Dnia Walki z Ubóstwem rozpoczynającego w Polsce i za granicą obchody Dnia 17 Października 2006.

Znajdziecie w nim:

- niektóre przesłania z serc dzieci, które uczestniczyły w Kampanii Taponi 'Odkryjmy to, co mamy w sercach i razem zmieńmy nasz świat'
- przesłanie młodych Polaków rozpoczynające konferencję w Berlinie 'Kto jeszcze ma marzenia?'
- przesłanie wygłoszone na spotkaniu z przewodniczącym Parlamentu Europejskiego Josepem Borell przez europejską delegację ludzi żyjących w ubóstwie

Ten pakiet jest również wezwaniem do wspólnej pracy na rzecz przyjaźni, solidarności i sprawiedliwości.

Obejmuje on:

- apel do dzieci. Zapraszamy je do odpowiedzi na deklarację przygotowaną przez Taponi na temat apelu o zlikwidowanie ubóstwa
- wezwanie do działań skierowanych do wszystkich obywateli. Ten międzynarodowy apel o solidarność, rozpoczęty przez Międzynarodowy Ruch ATD Czwarty Świat 17 października 2006, zaprasza każdego do opowiedzenia się za godnością oraz możliwością współuczestniczenia najbiedniejszych obywateli w życiu naszego kraju

Te apele będą częścią przygotowań Międzynarodowego Dnia Walki z Ubóstwem w roku 2007, kiedy to będziemy świętowali 20-tą rocznicę obchodów 17 Października.

Ruch ATD Czwarty Świat jest otwarty na wszelką współpracę w celu uczynienia roku 2007 ogólnoswiatowym zebraniem wszystkich obrońców praw człowieka razem z tymi, którzy zmagają się w codziennym życiu ze skrajnym ubóstwem i wykluczeniem.

Grupa ATD Czwarty Świat w **Kielcach** : atdczwartyswiat@wp.pl
Grupa ATD Czwarty Świat w **Warszawie** : atd-warszawa@atd-fourthworld.org
Kontakt ATD Czwarty Świat w **Bydgoszczy** : kontakt-bydgoszcz@atd-fourthworld.org

www.atd.org.pl

Spotkanie „Przyjaźnią budujemy świat bez granic” Warszawa

To niektóre przesłania z serc dzieci, które uczestniczyły w Kampanii Taponi „Odkryjmy to, co mamy w sercach i razem zmieńmy nasz świat”.

„Cześć Léon, co lubisz? Bo ja piłkę i zwierzęta np. psy i króliki. Też lubię pracować na budowie.”

„Mam przyjaciółkę Karolinę, która jeździ na wózku inwalidzkim, ale to nie przeszkadza nam bawić się razem”

„Chciałabym poznać Léona. Mógłby do nas przyjechać, bo u nas wszyscy się lubią.”

„Kiedy nowa osoba przychodzi bawimy się np. w chowanego. Wtedy zapraszamy ją do zabawy i pytamy o imię.”

„Chciałabym mieć różdżkę, żeby wyczarować kwiatek, bo z kwiatkami świat jest ładniejszy.”

„Léon, też jestem prawie w takiej samej sytuacji, także się nie martw, bo ja Cię lubię”

„Kiedyś nie miałam przyjaciela i się bałam. Teraz już mam przyjaciółkę i się nie boję.”

„Chciałabym, żeby w Polsce było bardzo ciepło, żeby się mogła kąpać z innymi dziećmi. Pozdrawiam Cię Léonie”

„Ja bym chciał, żeby oni tu przyjechali. Nie bałbym się ich, zaprzyjaźniłbym się z nimi, choć są inni. Mam mało przyjaciół”

.../...

„Ważne jest, żeby dzieci się nie wyzywały, bo wtedy jest niektórym przykro. Wyzywają się, bo się nie znają.” „Przyjaźń to zabawa i uśmiech, bo jak się ma przyjaciela, to się często uśmiecha.”

„Ważne jest, żeby dzieci się nie wyzywały, bo wtedy jest niektórym przykro. Wyzywają się, bo się nie znają.” „Przyjaźń to zabawa i uśmiech, bo jak się ma przyjaciela, to się często uśmiecha.”

„Gdyby Léon przyjechał do nas, pomógłbym mu łowić ryby. Lubię łowić z kimś ryby.”

„U nas w klasie jest jedna dziewczynka, która wszystkich bije i nikt jej nie lubi. Próbowalam z nią rozmawiać, ale odrzuca mnie.” „Przyjaźń jest skarbem, bo jak się nie ma przyjaciół, to nie można nikomu o niczym powiedzieć i jest smutno. Jak się ma przyjaciół to jest wesoło, bo można się z nimi pobawić.”

„Léonie, słuchaj, mam do Ciebie parę słów. Wiem jak się czułeś nim poznałeś René. Miałeś ciężkie życie.”

„W sercu noszę mamę, tatę, przyjaciela, różne osoby, byłego chłopaka, Pana Boga, wszystkich świętych. Trzeba być miłym, nie wstydzić się, zachęcić do zabawy.”

„W moim sercu noszę moją rodzinę, bardzo ich kocham. Marzę, żeby żadne dziecko na świecie nie głodowało i żeby nie było samo. Przyjaźnić się mogę bez wyjątku ze wszystkimi, nie będę zwracała uwagi na ubranie. Ta osoba jest, jaka jest.”

„Bardzo chciałabym odwiedzić Afrykę, poznać się z Tobą i zobaczyć kim jesteś.”

www.atd.org.pl i www.tapori.org

Kontakt : tapori@interia.pl

Obchody Międzynarodowego Dnia Walki z Ubóstwem

Wtorek 17 października 2006

Dwudziestu młodych Polaków wzięło udział w dialogu na temat sprawiedliwości w Berlinie.

15 października 2006 roku młodzież z Kielc, z Torunia, z Bydgoszczy, z Katowic i z innych miejsc Polski spotkała się w Berlinie z młodzieżą niemiecką i francuską. Wzięli oni razem udział w „dialogu pokoleń” pod hasłem „Kto jeszcze ma marzenia?”. Ich partnerami w dialogu byli dorośli zaangażowani w sprawy społeczne i mogący podejmować ważne decyzje. Razem z nimi szukali nowych sposobów współpracy z młodzieżą, aby tworzyć bardziej sprawiedliwy świat, który zapewni przyszłość wszystkim. Spotkanie przewidziane było w programie obchodów międzynarodowego dnia w Niemczech. Było ono organizowane przez Haus Neudorf (www.hausneudorf.de) – projekt związany z Ruchem ATD Czwarty Świat.

Poniżej znajdują państwo wprowadzenie do tego spotkania, przygotowane przez delegację młodych ludzi :

Berlin, 15 października 2006

Szanowni Państwo!

Pozwólcie, że moje przywitanie rozpocznie od przytoczenia zdarzenia, które miało miejsce tuż po spotkaniu przygotowującym polską młodzież do uczestnictwa w dzisiejszej uroczystości. Po zakończonym spotkaniu, tuż przed odjazdem do domu spotkałam się z moim kolegą. Dowiedziawszy się, że brałam udział w spotkaniu poprzedzającym konferencję organizowaną z okazji obchodów Światowego Dnia Sprzeciwu Wobec Nędzy zapytał tylko, ile ta impreza będzie kosztowała, o nic więcej. I w ten sposób uciał temat. Czym było ową ironicznie brzmiące pytanie? Odzwierciedleniem skrajnego pragmatyzmu, wyrazem obojętności, niemocy, czy może pożałowaniem nad idealistami. Nie wiem, rozmyślam nad tym...

Znam jednak doskonale powody, dla których my, młodzi z nieskrywanym entuzjazmem przyjęliśmy zaproszenie na dzisiejszą konferencję. Przyjechaliśmy tu po to, by dać wyraz naszemu sprzeciwu wobec instytucjonalizacji ubóstwa i innych współczesnych tragedii. Chcemy być odpowiedzialni za swoje życie i stać się architektami XXI wieku.

Postulujemy, by narzędziem kształtującym współczesny świat był dialog. Dialog nie tylko na płaszczyźnie prywatnej, w obrębie rodzinnego kręgu, ale i na arenie międzynarodowej; wśród bogatych i biednych, młodych i starszych. Stoimy na stanowisku, że najważniejszym jest uwrażliwienie na drugiego człowieka, od najmłodszych zaczynając na starszych kończąc. Uzmysławianie, że każdy bez względu na to kim jest ma się czym dzielić i jest niedoskonały na tyle, by przez całe życie uczyć się od innych. Dlatego i my chcielibyśmy zabrać głos w dyskusji, podzielić się z Państwem naszymi

Życiowymi doświadczeniami, przedstawić nasz punkt widzenia, jednocześnie ufając, że Państwo zechcą odpowiedzieć tym samym. Wierzymy, że mozaika głosów osób pochodzących z różnych krajów, pokoleń i grup społecznych, będzie dla nas wzbogacające i inspirujące.

Dzis, gdy ciężko bywa każdemu z nas, zdaje się, że tylko solidarne działanie może być remedium na bólczki dnia powszedniego. Chcielibyśmy powiedzieć Państwu, że tkwi w nas bardzo silne przekonanie, że mimo kultu indywidualizmu, ludzie mają wewnętrzną potrzebę włączania się w różne przedsięwzięcia. Bombardowani obrazkami hedonistycznego świata z wygody odwracamy wzrok od tych, którzy nie pasują do jego ram. Ram, przeznaczonych dla garstki szczęśliwców... W naszym odczuciu sposobem na odfałszowywanie rzeczywistości nie muszą być moralizatorskie kazania, ale zwyczajne spotkania z drugim człowiekiem. Świetną okazją ku temu są wymiany młodzieżowe. Wymiany, które są przestrzenią do wzajemnego spotkania i wymiany myśli. Ku naszemu smutkowi, dostępne są one tylko nielicznym. My jednak mieliśmy szczęście brać w nich udział, czego owocem jest nasza obecność tutaj i możliwość podjęcia dialogu z Państwem.

Świadomi otaczających nas tragedii: biedy, bezrobocia, samotności i braku nadziei chcielibyśmy zjednoczyć się w trudzie ulepszania świata; pracy, która wymaga nakładów sił przynoszących efekty często dopiero po latach. Gdyby ktoś z Państwa zaczął kiedyś wątpić w jej sens, to chcielibyśmy już na zapas tchnąć w Was ducha optymizmu i powiedzieć, że my, młodzi, nawet gdybyśmy mieli zostać okrzyknięci Don Kichotami XXI wieku, nie zamierzamy biernie przyglądać tragediom dnia codziennego, które już tak bardzo nam spowszedniały, że gotowi jesteśmy przyjąć je za nieodłączny komponent naszego życia. Wszystkim z Państwa, którzy pomyśleli właśnie o młodzieżowym idealizmie, może nawet pobłażliwie uśmiechnęli się do siebie, chcemy powiedzieć, że jesteśmy przekonani o wartości ludzkiego życia, i widzimy sens tej walki...

I będziemy działać dalej, jak ta kropla drążąca skałę, nie swą siłą lecz częstotliwością spadania. Chcemy walczyć o ideały, wartości i piękne życie będące nie utopiami, lecz wartościami, które są fundamentami naszego życia. Chcemy zacząć od siebie i swoim życiem dawać świadectwo...

Pozwólcie Państwo, że na zakończenie jeszcze raz podkreślę, iż czujemy się zaszczytzeni możliwością współtworzenia dzisiejszego spotkania, gdyż czujemy, że jesteśmy częścią czegoś wielkiego.

Dziękuję.

Kontakt : atd-warszawa@atd-fourthworld.org – www.atd.org.pl

Obchody Międzynarodowego Dnia Walki z Ubóstwem

Wtorek 17 października 2006

Przewodniczący Parlamentu Europejskiego przyjął delegację osób, żyjących w ubóstwie

Rankiem 17 października przewodniczący Parlamentu Europejskiego Josep Borrell, przyjął delegację 15 osób z Belgii, Hiszpanii, Wielkiej Brytanii, Hiszpanii oraz Polski. Osoby te doświadczają ubóstwa na co dzień. Wspólnie z Josepem Borrellem zastanawiały się, jakie konkretne zadania stoją przed Unią Europejską w ramach walki z wykluczeniem oraz skrajnym ubóstwem. Zachęcali go, aby wezwał mieszkańców Europy do wspierania osób wykluczonych w ich wysiłkach do odnalezienia swojego miejsca w Europie.

Wystąpienie Cezarego B. przed Przewodniczącym Parlamentu Europejskiego Josepem Borellem, 17 października 2006.

Reprezentuje grupę ATD Czwarty Świat z Kielc z Polski, wśród których jest wiele osób bezdomnych, jakim ja byłem przez wiele lat

Nasz system pomocy społecznej działający w Kielcach wymaga od tych ludzi pięciu odnotowań w ciągu miesiąca w Biurze Pracy, by otrzymać minimum socjalne. Wystarcza ono na utrzymanie w domach pomocy społecznej lub schroniskach. Ludzie ubodzy chcą czegoś więcej od pomocy społecznej. Podczas spotkania z przedstawicielami pomocy społecznej kiedy poprosiliśmy o poparcie naszych postulatów dotyczących godnego życia i możliwości rozwoju, otrzymaliśmy zwięzłą i kategoryczną odpowiedź: « powinnicie się cieszyć z tego co wam dajemy i cicho siedzieć ».

My chcemy aktywnego wychodzenia z naszych kryzysów i kłopotów. Chcemy się poczuć znowu pełnowartościowymi obywatelami naszego kraju i brać czynny udział w jego rozwoju.

Dzięki przyjazni, zrozumieniu, cierpliwości przyjaciół z ATD Czwarty Świat mogę realizować część swoich marzeń i mogę pomagać ludziom w potrzebie.

W dniu 17 października przy symbolicznym krzyżu poświęconym ludziom, którzy odeszli w biedzie i zapomnieniu zbieramy się od kilku lat. Przybywają władze miasta, przedstawiciele kościoła i my bezdomni. Jesteśmy tam wszyscy, ci, którym się udało wyjść z kryzysów, ci, którzy jeszcze żyją w ubóstwie i władze miasta. Byłem świadkiem wypowiedzi prezydenta Kielc, który kiedy wysłuchał ludzi bezdomnych powiedział: "poznając historie osób, które znalazły się w ciężkiej sytuacji życiowej, zrozumiałem, że warto dać im szansę na powrót do normalnego życia."

.../...

Wystąpienie przedstawicieli ATD z Wielkiej Brytani przed Przewodniczącym Parlamentu Europejskiego Josepem Borellem, 17 października 2006

In the UK, an Action Plan on Social Exclusion¹ published just one month ago refers to people in poverty as “high risk families”, “adults with chaotic life styles” “challenging families”.

The consequences of putting the blame on families experiencing poverty are policies that punish them.

A dramatic example of such measures is the Assessment Centres to which parents with new born babies are increasingly sent to in the UK. These centres decide in 12 weeks if such parents- most of them poor parents- are or have the potential to be good parents. These parents have not abused their children or abandoned them. They are parents who have suffered from poor opportunities, who may be homeless or living in bad housing conditions, often unable to access work, who are likely to have had little chances to learn how to meet their children developmental needs, who are very likely to have been in children’s homes themselves- in other words are parents who are suffering the effects of long term poverty. If the outcome of the assessment is negative the babies are given for adoption against the will of their parents. Once the babies are adopted, no support is offered to the parents and all children born after that are likely to be given for adoption, again without the parents’ consent.

A few parents describe their experience as follows:

“In the Assessment Centre you have no human rights. You arrive in a place where you are observed 24/7, sometimes with cameras inside your room! You are not allowed out without being escorted, often not allowed to see your friends and family, you have no privacy, not even privacy to cry!. The assessment centre does not offer you any support or advice on the things that you could improve, just supervision all the time. They just tell you off all the time, they punish you like a child. From the start, you are treated as a failure “

Policies that concentrate only on vulnerability when looking at families experiencing poverty lead to the view that poor parents constitute a risk for their children that require punitive measures. Such approaches are unfair, they lead to poor parents staying away from services and reinforce circle of social exclusion.

We need to get your attention to all those policies that hide measures that put the blame on those living in poverty, punishing us rather finding ways to recognise and learn from our own efforts to overcome poverty.

¹ Reaching out: An Action Plan on Social Exclusion (2006) HM Government

Co o tym myślisz? Oto tekst napisany przez dzieci z 24 krajów z okazji dziesiątej rocznicy uchwalenia Konwencji Praw Dziecka (20 listopada 1999r.) **Napisz do Tapori co o tym tekście myślisz, co jest ważne dla ciebie?**

Wyślij maila: tapori@interia.pl - www.tapori.org
lub list: Tapori, Ul Francuska 35 m 9, 03-905 Warszawa

„Przyjaźń przewycięża wykluczenie i biedę”

Jest nas 86 dzieci wchodzących w skład 37 delegacji, a pochodzimy z 24 krajów. Reprezentujemy dzieci z całego świata, które znamy i z którymi bardzo ciężko pracowaliśmy przygotowując to spotkanie. Myślimy zwłaszcza o tych, którzy nie mogli przyjechać ze względu na swoją sytuację życiową. Sądzimy, że dla wszystkich dzieci bardzo ważne jest to, by móc się gromadzić i uczyć od siebie nawzajem. Trzeba wsparcia, by tak się stało.

Wielu ludzi mówi, że dzieci są przyszłością. Gdyby każdy naprawdę w to wierzył, byłoby mniej – a nawet nie byłoby już – nędzy na świecie. Dzisiaj zwalczanie biedy jest rzeczą najważniejszą. Dookoła nas, w niektórych krajach, w ciągu tych minionych 10 lat trwała wojna. Wiele dzieci straciło swoich ojców. Do ich domów weszły ciężkie doświadczenia i bieda. Bardzo trudno się nam z tym pogodzić, a uchodźcy mają jeszcze więcej problemów. Niektóre dzieci już nie mają rodziców i domów.

Niektóre dzieci nie chodzą do szkoły. Są zawsze na ulicy, a czasami widzimy, jak proszą przechodniów o pieniądze. Tym z nas, którzy stykają się z tym codziennie, bardzo trudno jest na to patrzeć.

Wielu spośród nas żyje w bardzo biednych dzielnicach, gdzie sprzedawane jest dużo narkotyków. Część ludzi chodzi tam po prostu, aby kupić narkotyki. Wstrzykują je na oczach dzieci, co powoduje, że dzieci się boją. Boją się również ukłucia igłami, pozostawianymi i leżącymi na ziemi. Rodzice obawiają się o siebie i o swoje dzieci; staje się to niebezpieczne.

Zbyt wiele dzieci żyje w biedzie. Z powodu tej biedy, często przegrywają w życiu, przegrywają w świecie.

Dla nas najważniejszą rzeczą jest rodzina. Bez rodzin nie możemy żyć; nie możemy się rozwijać. Natomiast rodziny nie mogą żyć w domach czy wspólnotach bez przyjaźni. Bez przyjaźni nie ma w ogóle życia.

Wiele rodzin jest przepędzanych i musi się ukrywać, całkiem bez przyjaciół. A jednak ziemia i słońce są dla wszystkich.

Wszystkie dzieci powinny mieć dom i powinny żyć w swojej rodzinie; nie powinno być już dzieci na ulicach. Dzieci żyjące na ulicy bardzo cierpią. Musimy robić wszystko, co w naszej mocy, by dzieci mogły mieszkać ze swoimi rodzicami.

Czasami są ojcowie, którzy nie mają dosyć pieniędzy, by utrzymać swoje rodziny. Wyjeżdżają bardzo daleko dla zdobycia wszystkiego, co tylko można, by wyżywić swoje rodziny. Czasami nie wracają, ponieważ nie są w stanie niczego zdobyć, a następnie ludzie ich oskarżają o brak miłości do dzieci. Osoby te nie wiedzą, że oni z całego serca kochają swoje dzieci.

Wszyscy rodzice chcą posyłać swoje dzieci do szkoły, lecz niektórzy zrobić tego nie mogą, ponieważ nie mają pieniędzy. Zmuszeni są do godzenia się na pracę dzieci, by wesprzeć rodzinę i umożliwić postanie młodszych dzieci do szkoły. Nasi rodzice już robią wszystko, co w ich mocy i musimy im pomagać. Znamy dzieci takie, jak Augustine, która każdego ranka, przed pójściem do szkoły, chodzi ze swoją matką, aby

sprzedawać różne rzeczy na targu. Zawsze się spóźnia do szkoły. Po zajęciach wraca do pracy na targu, często nie mając nic w ustach od samego rana.

Chcemy powiedzieć, że świat byłby lepszy, gdyby rodziny były szczęśliwe i sobie pomagały. Chcemy, aby nasze matki i nasi ojcowie byli szczęśliwi.

„Dorośli, prosimy - pomóżcie nam!”

My, dzieci, musimy pozostać silne, ręka w rękę. Żądamy szacunku, prawa do życia w pokoju i w przyjaźni, jak też prawa do normalnego życia.

Byłoby wspaniale, gdyby to, co sobie wyobrażamy, mogło swobodnie szybować jak gołąb pokoju i gdyby nasze marzenia mogły się urzeczywistnić.

Chcemy, by wszystkie dzieci mogły być razem, tak aby nawet jedno dziecko nie cierpiało biedy.

Wszystkie dzieci powinny mieć takie miejsca, jak nasze grupy Taporí, w których możemy się spotykać i razem robić różne rzeczy, nawet jeśli życie poszczególnych osób jest tak bardzo odmienne. Gdy poświęcamy trochę czasu, aby się poznać, możemy zostać się przyjaciółmi i stać się silniejsi.

Jesteśmy przekonani, że wszystkie dzieci powinny mieć jednakowe szanse. Każdy bezwzględnie zasługuje na jedną rzecz: mieć zapewnioną opiekę. Dzięki temu możliwa jest miłość, jak też daje to nadzieję i odwagę do dalszego działania.

Jesteśmy przekonani, że wszystkie dzieci powinny móc chodzić do szkoły i uczyć się za darmo. Jeżeli będą potrafiły czytać i pisać, być może zechcą nauczyć się zawodu. Dzięki temu może zdołają pomóc swojej rodzinie w wydobyciu się z biedy.

Aby każde dziecko mogło się uczyć, trzeba, aby nas szanowano i aby nikt się z nas nie wyśmiewał. Dorośli powinni sprawić, aby dzieci szanowały inne dzieci i pomagały sobie nawzajem. Każdy powinien nad tym pracować: dzieci potrzebują dobrego przykładu ze strony dorosłych.

Ważne jest, aby rodzice mieli pracę i mogli wesprzeć prawidłowy rozwój dzieci oraz zapewnić im zdobycie wykształcenia.

Pragniemy, aby dzieci były w stanie służyć pomocą w wykonywaniu pewnych zadań, lecz by nie musiały robić zbyt wiele ani pracować ponad siły.

Dzieci muszą być w stanie się bawić, nawet jeżeli brakuje im wielu rzeczy. Dzieci uwielbiają się bawić. W szkole mogą bawić się z wieloma innymi dziećmi. Wspólna zabawa jest ważna w procesie uczenia się okazywania szacunku dla innych dzieci i dorosłych. Prosimy, aby ludzie pokazywali, jak ważne jest to dla wszystkich dzieci na całym świecie.

Nigdy więcej przemocy! Trzeba, abyśmy wszyscy mogli chronić spokój w rodzinie i pokój na świecie. Najważniejsze to nie sprzedawać już broni! Dzieci chcą żyć w pokoju. Jeżeli mamy pokój, mamy przyjaciół. Chcielibyśmy, aby zamiast min przeciwpiechotnych były buty. Chcielibyśmy, aby zamiast pocisków były cukierki a zamiast armat - traktory.

Nie znamy gotowych rozwiązań, lecz chcemy, aby każdy zrozumiał sytuację dzieci, które mają problemy, tak aby te dzieci nie czuły się już samotne i aby, w końcu, znaleźć rozwiązanie i zapewnić im lepsze życie. Zwracamy się z prośbą do Narodów Zjednoczonych, aby starały się zrozumieć biedne dzieci i poznały to wszystko, co one już robią wraz ze swoimi przyjaciółmi dla poprawy sytuacji.

My, jako dzieci Taporí, chcemy przyjaźnić się z każdym. Dla wszystkich nas ważne jest, aby wspólnie się starać się zmieniać świat na lepsze i aby lepiej traktować ludzi, którzy cierpią. Gdyby każdy mógł przekonać ludzi, aby uwierzyli w Taporí i w nowe pokolenie, świat stałby się znacznie lepszym miejscem.

Dorośli, prosimy - pomóżcie nam, by tak się stało!

LIKwidACJA SKRAJNEGO UBÓSTWA DROGĄ DO POKOJU

DEKLARACJA SOLIDARNOŚCI

W maju 2006 r. obrońcy praw człowieka, pochodzący z całego świata i ze wszystkich grup społecznych, spotkali się w Montrealu. Wspólnie dyskutowali o wynikach konsultacji z organizacjami pozarządowymi, związkami zawodowymi, państwami i międzyrządowymi agencjami ONZ, przeprowadzonych wedle zaleceń zawartych w Rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ „Ocena wpływu 17 października”. Na zakończenie spotkania uczestnicy wezwali wszystkich działających na rzecz pokoju i sprawiedliwości do wsparcia wysiłków na rzecz upowszechnienia 17 października, Międzynarodowego Dnia Walki z Ubóstwem.

DEKLARACJA SOLIDARNOŚCI

Jesteśmy solidarni z tymi którzy na całym świecie sprzeciwiają się nędzy i walczą o jej wykorzenie.

Pragniemy przyczynić się do tego, aby szanowano godność każdego oraz przestrzegano równego dostępu do praw człowieka dla wszystkich.

Pragniemy podjąć wspólne działania na rzecz włączenia osób żyjących w ubóstwie i wykluczeniu w życie społeczne, zwłaszcza w dniu 17 października, który jest Międzynarodowym Dniem Walki z Ubóstwem.

Zwracamy się wszystkich obywateli, władz lokalnych i państwowych oraz do Narodów Zjednoczonych o:

1. *postrzeganie osób najbardziej potrzebujących jako kluczowych partnerów w walce z ubóstwem;*
2. *włączenie najuboższych w konstruowanie i wdrażanie tych projektów politycznych, które ich dotyczą oraz w proces ich ewaluacji;*
3. *poparcie obchodów 17 października, po to aby uczestnictwo osób żyjących w ubóstwie pozostało w centrum Międzynarodowego Dnia Walki z Ubóstwem;*
4. *uczestnictwo w dialogu pomiędzy władzami oraz osobami, które poprzez odrzucenie ubóstwa uczą się pokoju, zarówno w dniu 17 października 2006 jak i przez resztę roku.*

Powyższa Deklaracja Solidarności została podpisana przez:

Diego Arizala, Kolumbia; Micheline Belisle, Collectif pour Québec sans Pauvreté, Kanada; Évelyne Boisvert-Beauregard, animatorka młodzieży, Kanada; Jean Bouchard, Kanada; Brigitte Bourcier, Francja; Eugen Brand, dyrektor generalny ATD Czwarty Świat, s. Joan Burke, Zgromadzenie Notre Dame z Namur, Komitet Organizacji Pozarządowych ds. Społecznego Rozwoju (CONGO), Nowy Jork, USA, Silvio Campana Zegarra, rzecznik miejscowej ludności, Kusko, Peru; Virginie Charvon, Francja; Bruno Couder, zastępca dyrektora generalnego, ATD Czwarty Świat; Jean-Michel Defromont, Francja; Susie Devins, zastępca dyrektora generalnego ATD Czwarty Świat; Lillo Di Pasquale, Szwajcaria; Gabrielle Ericum, Francja; Ben Fehsenfeld, Tapani (gałąź dziecięca ATD Czwarty Świat); France Fournier, (Qubec) Kanada; Daniel Genevois, Amnesty International Francja; Philippe Hamel, Burkina Faso; Claude Heyberger, Francja; Mark Hogan, dyrektor Saint Vincent Trust, Irlandia; Yvi Hollandais, Mauritius; Betty Johnson, Filipiny; Louis Join-Lambert, Niemcy; Fidelma Joyce, rzeczniczka rządowej agencji ds. walki z ubóstwem, Irlandia; Urs Kehl, Kanada; Bernadette Lang, Kanada; Bérengère Le Sonneur, James Leblanc, Kanada; Renée Lefebvre, Francja; Corine L'Enflé, nauczycielka, Mauritius; Nina Lim Yuson, przewodnicząca ATD Czwarty Świat; David Lockwood, Haiti; Bert Luyts, Belgia; André Martel, Lisette Martel (Québec) Kanada; Franck Mathieu, gazeta Résistances (www.jeresiste.org), Francja; Tomasz Medyński, Polska; Monique Morval, Kanada; Bertha Moshi, nauczycielka, Tanzania; Sarah Ortega, Filipiny; Titinga Frédéric Pacéré, prawnik, Międzynarodowy Trybunał Karny (Arusha, Tanzania), pisarz; Cristiana Peruzzo, Włochy; Jacques Petidor, technik edukacji nieformalnej, Ministerstwo Edukacji, Haiti; François Philiponeau, Francja; Joseph Larcher (Ricarl) Pierre-Louis, przewodniczący miejscowości Anouska, Mauritius; Grażyna Pisarczyk, kierowniczka opieki społecznej w Kielcach, Polska; Julian Quispe Durand, Peru; Benoit i Véronique Reboul-Salze, Kanada; Huguette Redegeld, wiceprzewodnicząca ATD Czwarty Świat; Fabienne Renou, Francja; Carolyn Rogers, Saskatoon Anti-poverty Coalition, Kanada; Hélène Rozet, Francja; Guy Ryder, sekretarz generalny Międzynarodowej Konfederacji Wolnych Związków Zawodowych; Vicki Soanes, Nowa Zelandia; Rosanna Sta Ana, Filipiny; Aimée Turcotte, animatorka, (Québec) Kanada; Marco Ugarte, wiceprzewodniczący ATD Czwarty Świat; Alberto Ugarte Delgado, Peru; Cassam Uteem, były prezydent Republiki Mauritiusa; Mieke Van Dyck, Haiti; Thierry Viard, Francja; Laurence Vilain, Kanada; Stuart Williams, Irlandia.

Deklaracja ta zostanie podpisana przed dniem 1 października 2007 r. Zostanie przedłożona Narodom Zjednoczonym i podana do publicznej wiadomości w dniu 17 października 2007 r. Będzie udostępniona na stronie internetowej Międzynarodowego Dnia Walki z Ubóstwem: www.oct17.org i na stronie internetowej Ruchu ATD Czwarty Świat: www.atd.org.pl - Kwestie organizacyjne związane z apelem są koordynowane przez ATD Czwarty Świat - 95480 - Pierrelaye (Francja): www.atd-fourthworld.org

1 Zgromadzenie Ogólne ONZ w 2005 zaapelowało o dokonanie ewaluacji Międzynarodowego Dnia Walki z Ubóstwem (Rezolucja A/RES/60/209)

ZBYT WIELU MĘŻCZYŹN, KOBIET I DZIECI NA CAŁYM ŚWIECIE CZUJE SIĘ POMIJANYMI I WYKLUCZONYMI.

10 grudnia 1948 r.
pokolenie naznaczone
dwoma wojnami
ogłasza Powszechną
Deklarację Praw
Człowieka :

*Nieposzanowanie i
nieprzestrzeganie praw
człowieka doprowadziło
do aktów
barbarzyństwa, [...]*
Ogłoszono uroczyste
jako najwznioślejszy cel
ludzkości dążenie do
zbudowania
takiego świata, w którym
ludzie korzystać będą z
wolności słowa i
przekonań
oraz z wolności od
strachu i nędzy. [...].
Wszyscy ludzie są
obdarzeni rozumem i
sumieniem i powinni
postępować wobec
innych w duchu
braterstwa.

17 października 1987 r.
w odpowiedzi na apel
ks. Józefa
Wrześcińskiego,
obrońcy praw
człowieka z całego
świata, którzy
doświadczając ubóstwa
na co dzień
sprzeciwiają się mu,
zebrali się w Paryżu
aby :

- *oddać hołd ofiarom
głodu, obojętności i
przemocy*
- *potwierdzić, że
ubóstwo nie jest
nieuniknione*
- *głosić solidarność z
tymi, którzy walczą
przeciwko ubóstwu
na całym świecie*

22 grudnia 1992,
widząc konieczność jak
najszybszej eliminacji
skrajnego ubóstwa,
Narody Zjednoczone
ustanowiły 17
października
Międzynarodowym
Dniem Walki z
Ubóstwem

*Jeżeli nie masz nic, nie jesteś już traktowany,
jak istota ludzka. Nikt się z tobą nie liczy.*

Zbyt wielu ludzi na tej ziemi musi każdego dnia zmagać się z uciążliwymi warunkami życia :

Głód, ignorancja i cała ta przemoc – Nie jestem już tego w stanie dłużej wytrzymać !

Tak wielu ludzi buntuje się w całkowitym milczeniu:

Jakie to ma znaczenie? Kto przejmuję się tym, co ja myślę?

W dniu 17 października, czyli w Międzynarodowym Dniu Walki z Ubóstwem, coraz więcej mężczyzn, kobiet i dzieci gromadzi się, by podnieść głowy i odnaleźć na nowo nadzieję :

Rzadko zdarza się taki dzień, gdy bez uczucia wstydu można mówić o ubóstwie. Gdy zobaczyłem te rodziny przychodzące razem, gdy siedziałem obok ludzi, do których nigdy nie odważyłem się zbliżyć, kiedy miałem możliwość wystąpienia i mówienia do innych, dało mi to odwagę i poczucie siły. Tego dnia zdałem sobie sprawę, że wszyscy ci ludzie chcieli być dla nas kimś ważnym.

KAŻDY JEST POTRZEBNY W WALCE ZE SKRAJNYM UBÓSTWEM

Jest wielu ludzi pragnących, aby nadużyciom władzy, dyskryminacji i obojętności położyć kres, ponieważ prowadzą one do skrajnego ubóstwa², które jest przyczyną największego cierpienia. Jest to plaga³, która nęka każde społeczeństwo i stanowi zagrożenie dla pokoju zarówno w stosunkach wewnętrznych, jak i pomiędzy państwami. Narody Zjednoczone wykazały determinację w kwestii wyeliminowania skrajnego ubóstwa, umieszczając je na czele Milenijnych Celów Rozwoju⁴.

Walka z ubóstwem przyniesie trwałe efekty, tylko wówczas gdy realizowana będzie w oparciu o doświadczenia i wiedzę oraz przy współudziale tych, którzy doświadczają go na co dzień: dzieci pozbawionych przyszłości, dorosłych skazanych na wykonywanie niewdzięcznej pracy lub na przymusową bezczynność, mężczyzn i kobiet doświadczających dzień po dniu upokorzeń, rodzin nękanych przez głód, strach i niepewność. Jeżeli godność każdej osoby ma być uznawana, wszyscy ludzie bez względu na pochodzenie, przekonania czy wyznawaną wiarę powinni podjąć działania i sprzeciwić się tej niesprawiedliwości.

17 PAŹDZIERNIKA, MIĘDZYNARODOWY DZIEŃ WALKI UBÓSTWEM

*Tam, gdzie ludzie są skazani na życie w nędzy, łamane są Prawa Człowieka.
Jednoczenie się dla ich poszanowania jest najświętszym obowiązkiem.*

Ojciec Józef Wrześciński (1917–1988)

Słowa te stały się inspiracją do organizowania niezliczonych zgromadzeń o charakterze pokojowym i aktów solidarności. Przywróciły odwagę tym, którzy zmagają się ze skrajnym ubóstwem. Mobilizują także ludzi ze wszystkich środowisk, aby wspólnie z tymi, którzy do tej pory byli wykluczeni, odbudowali demokrację, zmienili swoją postawę, zachowanie oraz życie.

²² Badanie przeprowadzone przez ośrodek badania opinii publicznej Gallup International Association (G.I.A) na 53 749 osobach z 68 krajów pokazuje, że 26% światowej populacji za największe zagrożenie uważa biedę i narastającą przepaść pomiędzy bogatymi a biednymi. To przekonanie dzieli aż 40% ludności w regionach Ameryki Łacińskiej i Afryki. Kolejne światowe zagrożenie terroryzm pojawia się daleko w tyle. Wymienia je 12% respondentów. Za terroryzmem plasuje się bezrobocie (9%), wojny (8%) i problemy ekonomiczne (7%). Źródło : kanadyjska gazeta „Devoir” z 27 marca 2006

³³ Już w 1995 roku Światowa Organizacja Zdrowia w dokumencie „Raport o Stanie Zdrowia na Świecie :zmniejszanie dysproporcji” sklasyfikowała skrajne ubóstwo jako główną przyczynę śmiertelności..

⁴⁴ „Nie będziemy szczeni wysiłków, aby uwolnić naszych braci - mężczyzn, kobiety i dzieci - od przynębiających i nieludzkich warunków skrajnego ubóstwa” stwierdza Deklaracja Milenijna z września 2000.

Liczcie i na mnie!

Jestem solidarny z tymi którzy na całym świecie sprzeciwiają się nędzy i walczą o jej wykorzenienie.

Pragnę włączyć się w działania na rzecz poszanowania godności każdej osoby i przestrzegania równego dostępu do praw człowieka.

Pragnę włączyć się w działania na rzecz **działania na rzecz włączenia osób żyjących w wykluczeniu i ubóstwie w obchody 17 października, który jest Międzynarodowym Dniem Walki z Ubóstwem.**

Zwracam się do obywateli, władz lokalnych i państwowych oraz do Narodów Zjednoczonych o:

- 1. postrzeganie osób najbiedniejszych jako kluczowych partnerów w walce z ubóstwem.*
- 2. włączenie najuboższych w konstruowanie i wdrażanie tych projektów politycznych, które ich dotyczą oraz w proces ich ewaluacji.*
- 3. poparcie obchodów 17 października, po to aby uczestnictwo osób żyjących w ubóstwie pozostało w centrum Międzynarodowego Dnia Walki z Ubóstwem.*
- 4. uczestnictwo w dialogu pomiędzy władzami oraz osobami, które poprzez odrzucenie ubóstwa uczą się pokoju, zarówno w dniu 17 października 2006 jak i przez resztę roku.*

Nazwisko _____ Imię _____

Zawód _____

Adres _____

Kod pocztowy _____ Miasto _____

Kraj _____ e-mail _____

Telefon _____

Data i Podpis :

Deklarację można odesłać na adres :

ATD Czwarty Świat, 107, avenue du Général
Leclerc, 95480 Pierrelaye, Francja

www.atd.org.pl

Chciałbym/ chciałabym być
informowany/a o przyszłości tego apelu :

TAK NIE

Jestem gotowy/a wesprzeć ten apel :

- upowszechniając go.
Chciałbym/chciałabym otrzymać
liczbę _____ egzemplarzy.

- uczestniczyć w 17 października

TAK NIE

Chciałbym/chciałabym zrobić coś więcej.

- Chciałbym otrzymać materiały na
temat podobnych przedsięwzięć.

TAK NIE

